

PROSTĚJOV POTŘETÍ

Ve dnech 10. - 12. října uspořádal KVV Prostějov III. sportovní setkání výsadkových veteránů a sportovních parašutistů. Za náš klub se akce zúčastnili kolegové Lacina, Veselý a Hendrych.

Po rozlosování družstev a slavnostním nástupu se začalo soutěžit. Čekaly nás tyto disciplíny: hod granátem na cíl, střelba ze vzduchovky, střelba z luku, hod šipkami a veslařský trenážer na čas jedné minuty. Soutěžící srdnatě bojovali nejen mezi sebou, ale mnohdy i sami se sebou. Klání vskutku hodně výsadkářů.

Abych nezapomněl, soutěžily samozřejmě i ženy. Prostějovští totiž postavili dvě družstva - mužské a ženské. Mimo soutěž byl tandemový seskok ze 4000 metrů, přičemž zástupce

každého družstva měl za úkol ve 200 metrech hodit míček na cíl. Ostatní závodníci se zatím vystřídali na vyhlídkovém letu nad Prostějovem a okolím.

Odpoledne při slavnostním nástupu, kdy byly vyhlášeny výsledky a vítězům rozdány ceny, jsme všichni dostali Účastnický list. Naše družstvo se „propracovalo“ až na předposlední, 17. místo. Zatímco mnozí jiní určitě víc nebo míň trénovali apoň jednu nebo víc disciplín, my jsme se k soutěži postavili čelem – bez přípravy se toho opravdu moc nesvede.

Stravování bylo zajištěno v kasárnách, jídla byl dostatek a bylo chutné. Byli jsme ubytováni v budově Drop Zone a v chatkách na letišti. Při volné zábavě jsme se všichni shodli na tom, že Prostějovští takovéto akce zvládají bravurně. Nebylo možné přehlédnout, že tento klub má podporu nejen ze strany armády, ale i města

Prostějov. Primátor, který se zúčastnil slavnostního zahájení, nechal na počest výsadkových veteránů vyvěsit na radnici vlajku.

Děkujeme Prostějovu, KVV Prostějov a Drop Zone za krásné tři dny.

Jiří Hendrych

Text k foto:

Člen hlídky KVV Praha kol. Lacina, který má na svém kontě 4226 seskoků, si v rámci Her poprvé vyzkoušel tandemový seskok, a docela se mu to líbilo

HOLEŠOV 2011

Všichni bývalí příslušníci 7. výsadkového praporu zvláštního určení – pokud se podařilo sehnat jejich současné adresy - dostali zvláštní „Povolávací rozkaz“ na slavnostní setkání k 50. výročí založení pluku. Tak se nás 27. srpna sešlo na nádvoří bývalých kasáren v Holešově 653 a další, kteří přišli později, stáli ještě mezi diváky. Deset z nich bylo při tom, když se pluk v roce 1951 v Sabinově zakládal.

Na nástupišti nastoupilo pět rot bývalých příslušníků 7. VP a rota kolegů, kteří

přijeli na naši slavnost z jiných KVV - většina v baretech, někteří dokonce v uniformách. Hlavní osobou slavnostního setkání byl plk. v.v. Ing. Jiří Dufek, někdejší náčelník štábu 7. výsadkového praporu ZU. Když nás pozdravil, zaznělo tak mohutné Zdar!, že to překvapilo i samotné vojáky. Plk. Radek Henner, velitel KVZ, nechtěl věřit, že jsme to nenacvičovali – vůbec si neuvědomil, že nebylo kdy a kde a s kým. Vždyť jsme se tam všichni sešli teprve hodinu nebo dvě před nástupem!

Je to prostě v nás! Mezi hosty byla místopředsedkyně senátu Alena Gajdůšková, dále senátor Miloš Malý, hejtman ZK Stanislav Mišák, velitel KVZ plk. Radek Henner, zakladatel útvaru ZU Alois Klindera, brig. gen. Milan Kovanda, ředitel VaS PŠ plk. Jan Dvořák, starosta města Holešova a další. Ukázalo se, že 7. výsadkový pluk ZU nezanikne. Jeho „duši“, repliku zástavy pluku, a také Kroniku tehdejšího VÚ 7374, kterou v roce 1959 začal psát staršina roty Luděk Stoklásek a až do zrušení útvaru v roce 1969 v tom pokračovali příslušníci průzkumného výsadkového praporu a posléze i 7. VP, převzal Klub výsadkových veteránů v Holešově. Bude ji opatrovat do chvíle, kdy přestane bít poslední výsadkářské srdce.

Josef Bartošek

Repliku praporu 7. VP ZU hrdě nesou před nastoupenými řadami bývalých příslušníků kolegové Srna, Svoboda a Müller

JEDNOTKY ZVLÁŠTNÍHO URČENÍ Z PREŠOVA DO HOLEŠOVA 1957-1969

(Krátká recenze)

Pod tímto názvem se objevila začátkem září 2011 celkem 72 stránková publikace z pera bývalého NŠ 7. výsadkového pluku (dále jen 7. vp) plk. v.v. Ing. Jiřího Dufka a kolektivu. První polovina publikace přináší informace o jednotkách zvláštního určení s důrazem na vznik, působení a zánik 7. vp. Zaujme hlavně druhá polovina publikace, která se věnuje příslušníkům 7. vp po roce 1969 a jejich životním osudům. Publikace byla psána „srdcem“ a pravděpodobně i snahou, aby se objevila na nástupu bývalých příslušníků praporu dne 27. srpna 2011 v Holešově. Takže co k publikaci...

Autor a kolektiv se nevyhnuli přebírání drobných omylů a nesprávných názvů jmen, příjmení, měst, atd. Takto se nám na str. 3 objeví Kijev (KYJEV), na str. 6 rotmistr Josef Gabčík (JOZEF), na str. 15 Torica (TORÝSA), na str. 26 Klárovu (KOLÁROVU). Na str. 7 si pak opravte Kričvaluši a Bordaňuk tak, aby pozdější gen. Michal KRIČFALUŠI (1921-1994) byl vysazen jako komisař skupiny BORKANUK, (pozn. O.O. Borkaňuk 1909-1942), František KOLLER se nám na str. 49 objeví jako Koler atd. Rovněž psaní příjmení bývalých slovenských příslušníků 7. vp by si zasloužilo větší pozornost: na str. 35 – Jozef Bodnarík „Jožo“ – BODNÁRIK (dnes člen KVV Prešov), na str. 16 – Anton Múdry – MÚDRY (dnes předseda KVV SR).

Publikace představuje „azimut“ i pro další kluby KVV a KVVV v ČR a SR – oslovit a „dát na papír“ vzpomínky posledních žijících příslušníků výsadkových jednotek. V publikaci se objevuje i krycí název 7. vp – VÚ 7374, předchůdce prostějovského VÚ 8280. Celkově převažuje kladné hodnocení.

Vladimír GAJDOŠ

ČEŠI VE SPOJENECKÝCH KOMANDECH

O čs. parašutistech ze Západu i Východu jsem toho napsal již dost. Ale zapomínáme na ty, kteří působili v dalších jednotkách, v komandech. S tímto typem vojenských přepadových jednotek se ve V. Británii setkáváme po "úprku" z Dunkerque v roce 1940. V průběhu války vzniklo minimálně 48 komand složených z dobrovolníků, které prošly různými reorganizacemi, změnily se na prapory, příp. i zanikly.

Dnes se budu věnovat spojeneckému komandu, které vzniklo v roce 1942. 10. Commando bylo složeno ze 7 samostatných čet vojáků z přímořských států – z čtyř francouzské, nizozemské, britské, belgické, norské, polské a jugoslávské. Čety asi o sto mužích doplňovali dobrovolníci, kteří prošli tříměsíčním a později jednoměsíčním výcvikem ve skotském Achnacarry House. Jejich úkoly byly různé - přepady strategických objektů, získávání zajatců, průzkum pobřeží, výslechy, tlumočení, atd. Podle místa nasazení byli buď vysazováni z výsadkových člunů pěchoty z moře, nebo na padácích. V historii je zaznamenáno asi 35 uskutečněných přepadů a nasazení při operacích OVERLORD, MARKET GARDEN, v Dieppe, Norsku, Itálii atd.

Zajímavá je "britská" třetí četa. Název britská třeba brát v uvozovkách. Byla tvořena z evropských Židů, starousedlíků, uprchlíků z východní Evropy, Rakouska a Německa. Od 23. 5. 1940 většina prošla internací „nepřátelských cizinců“ (mezi nimi byla i řada česko/německých komunistů) na ostrově Man, ve Francii byli internováni v táborech v Pithiviers, Vernet a dalších. Když pominulo nebezpečí německé invaze do Británie, byli Němci od roku 1941 po prověrce vojenskou kontrarozvědkou postupně propouštěni. Někteří vstupovali do britských ženijních jednotek a od roku 1942 i do komand. Původně se s nimi počítalo jako s tlumočníky.

Při vzniku 10. komanda přišlo i osm Čechů vycvičených u 1. komanda. Pět z nich se jako příslušníci 3. čety zúčastnilo operace v Dieppe pod jmény Bate, Rice, Smith, Platt, Latimmer. První tři zůstali od 19. srpna 1942 nezvěstní, další dva byli zraněni. Vojín Maurice Latimmer se jmenoval pravým jmenem patrně Moric Löwy, Platt asi B. Platek. Výsadkáři byli v družstvu E. Při parašutistickém výcviku v Ringway měli kolem pasu obvykle omotané horolezecké lano. Ztráty 3. čety v letech 1942-45 činí 20 osob, dalších 20 bylo zraněno, z toho sedm tak, že byli propuštěni z armády.

Příslušníci 3. čety skončili po válce v BAOR (Britská armáda na Rýnu). Při jejich žádosti o britské občanství - o naturalizaci - rozhodlo ministerstvo vnitra, že „není důvod neudělit výjimku těm cizincům, kteří sloužili v armádě“. A to jich v ozbrojených silách sloužilo kolem 9200. Někteří byli ženatí, měli s Angličankami děti, ale jejich další příbuzenstvo zůstalo v „nepřátelské“ cizině.

Obdobou je i účast Čechů v komandech na Východě, i když termín komando je trochu zavádějící. Našli bychom je v jednotce Kominterny - v brigádě zvláštního určení, které velel plk. Michal Orlov. V 1. internacionálním pluku bylo přes 1000 cizinců z 15 zemí, v 2. pluku pak sportovci a funkcionáři Dynamo, příslušníci rozvědky, kontrarozvědky a političtí funkcionáři. Někdy jsou tyto jednotky označovány jako OMSBON, kde 2. oddělení NKVD cvičilo německé parašutisty včetně českých komunistů německé národnosti ze Sudet. Velitelem praporu byl M. S. Prudnikov.

Vladimír Gajdoš

JAK SE SKÁČE Z AN-12

Bylo to na jaře v roce 1964. Mezinárodní politika vykazovala jistý stupeň uklidnění a u výsadkové brigády byl po nešťastném předchozím roce 1963, kdy nám zahynuli čtyři vojáci při seskocích s padákem, také vcelku klid. Beattles udivovali svět a vojska OSN obsadila rozdělený Kyperský ostrov. V dubnu a na začátku května jsme s 1. rotou provedli tři seskoky z letounů An – 2 a Il -14 T a jeden noční z balonu.

Když šla rota před setměním na letiště, všichni již ze zkušenosti věděli, že do kasáren se vrátíme až někdy po půlnoci. Seskoky z balonu měly zvláštní kouzlo už tím, že tam nahoře na vás víc působil klid a své soustředění na očekávaný seskok jste prožívali daleko intenzivněji. V balonovém koši jsme seděli po dvou na každé straně koše tak, že jsme se dotýkali protějšího výsadkáře koleny a hleděli si zblízka do tváří. Každý byl ale zahleděn do sebe a pokud bylo ještě vidět, snažil se dobu stoupání balonu vyplnit sledováním okolí. Balon se vznášel pomalu a do stanovené výšky 400 metrů nad terénem to trvalo okolo tří minut. Rota měla stovku vojáků a tak si lze snadno spočítat jak dlouho se čekalo, až všichni odskáčou.

Mezi lidmi se už nějakou dobu nesly zvěsti o tom, že by na konci května měli přiletět sověti s „Ukrajinou“ (An – 12). A tak se za dlouhého čekání vedly všelijaké úvahy o tom, co nás čeká. Ani jsme přitom netušili, že tento náš „noční balon“, je úplně poslední a je vlastně loučením se „starým“ druhem seskoků. Byl to můj šestý a také poslední seskok z tohoto zařízení, které svou velikostí a majestátností většinou vzbuzovalo naše sympatie. Počasí toho dne bylo sychravé a zamračené. Nad Prostějovem zakroužil letoun, jehož rozměry byly přinejmenším překvapující. Po dvou povinných zatačkách se „Ukrajina“, snesla na naše letiště, kde se tehdy shromáždili všichni, kdo nemuseli zůstat v kasárnách. Tak nás tam stálo více než tisíc a s úžasem jsme sledovali přilet tohoto pro nás zcela nového stroje.

Po krátkém uvítání a nezbytných dohovorech nás po sto lidech nakládali a oblékli s námi město a okolí. Musím podotknout, že asi za hodinu přistál ještě jeden letoun, takže naše seznamování dostalo další impuls a všechno šlo mnohem rychleji. Každý z nás si okamžitě všiml dosud neznámého pachu spáleného kerosenu a obdivoval mohutnou palubu, která bez problémů spolkla stovku lidí. Překvapila nás velká zadní vrata, která sloužila jako nakládací rampa, ale i otvor pro výskok. Potom ve vzduchu se nám otevřel doslova „vjezd do stodoly“, kterým jsme měli zanedlouho tento vzdušný koráb opouštět.

Další dny jsme prožívali jako ve snu. Při porovnání se staříčkým balonem jsme najednou byli jako v novém světě. Přípravné práce, nácviky opuštění letounu se skokem na trampolínu a ukázky ostatní výsadkové techniky, kterou tento letoun mohl naložit a vysazovat, byly zážitky, které se vám vryly hluboko do paměti. To se již ale blížil pro nás od pětadesátky také den D. Ten nadešel 30. května. Naše kulaté OVP – 65 s jedním řídicím polem krytým monofilem umožňovaly seskok se zpožděným otevřením. Aby se padák neotevřel okamžitě, zvláštní zámek na určitou dobu otevírání přerušil. Výsadkář klesal pouze na malém

stabilizačním padáku rychlostí okolo 40 metrů za vteřinu a teprve po asi 5 sekundách zádržkový zámek padák sám otevřel. Díky tomuto zařízení bylo možné opustit letoun při rychlosti 300 – 330 kilometrů za hodinu, což byla vysazovací rychlost letounu An – 12. Takovou rychlostí se dnes ženou nejrychlejší vozy Formule 1.

Ustrojení do padáku byla rutina, ale počet výsadkářů určených do jednoho letounu byl zcela nezvyklý. Šedesát mladých mužů napochodovalo zezadu k „mašině“, která na nás zírala mohutnými rozevřenými vraty. Po úzkém nástupním můstku jsme po třiceti obsadili obě poloviny trupu. Na sedačky označené velkými bílými čísly jsme sedali tak, že prostřední dvě řady seděly zády k sobě a dělila je plechová, asi 10 cm silná dutá přepážka, ve které byly uloženy kyslíkové masky s hadicí pro každého skákajícího. Zbylé dvě řady po 15 lidech seděly zády ke stěně trupu. Před startem jsme se všichni přikotvili. Na ocelových lanech nad našimi hlavami byly trvale navlečeny krátké nástavce s okem, na něž jsme zahákli své karabiny. Po kontrole výsadkovým průvodcem bylo každé napojení překryto převlečným rukávem. A to bylo vše.

Stoupání do 800 metrů trvalo asi 2,5 minuty. Otočný bod, ze kterého letoun nabral směr náletu, byl nad 5 km vzdálenou obcí Stíchovice u Plumlovské přehrady. Pak se začala otevírat vrata. Nejprve se obě dolní křídla otevřela do stran a nakonec horní, vodorovná část nahoru. Byl dán povel: Připravit! a pod stropem u vrat se rozsvítilo žluté světlo. Vstali jsme a v pořadí zaujali 2 zástupy z obou stran letounu. Stál jsem první a přes plechový oplůtek, u něhož stál vysazovač, sledoval ubíhající krajinu. Signál Vpřed a zelené světlo, otevřená vrátka a vysazovač křičící Vpřed! bylo poslední, co jsem si zapamatoval. Tři čtyři rychlé kroky, odraz, sbalit do klubíčka a prudký náraz vzduchu mnou mrštil do prostoru. Cítil jsem pach spáleného kerosenu a padal na „zádržce“ předepsanou dobu. Trhnutí uvolňovače ukončilo brzděný volný pád.

Rozhlédl jsem se kolem sebe a za mnou se z letounu sypali stále další výsadkáři. V jednom průletu všech šedesát! Klesání bylo příjemné, zážitek úchvatný a dopad byl asi také v pořádku. Dole jsme stáli a dívali se kolem sebe a prožívali úžasné pocity. Před týdnem jsme skákali z balonu, a teď tohle!

Sovětské piloty oceňovali, jak rychle a bez problémů se naši vojáci novému způsobu seskoků přizpůsobili. Jejich „malčiky“, prý mají daleko větší problémy. Inu, to ještě neznali československé vojenské výsadkáře.

Petr Čejka

JEDNOTKY ZU Z PREŠOVA DO HOLEŠOVA 1957-1969

(Krátká recenze)

Pod tímto názvem se objevila začátkem září 2011 celkem 72 stránková publikace z pera bývalého NŠ 7. výsadkového pluku (dále jen 7. vp) plk. v.v. Ing. Jiřího Dufka a kolektivu. První polovina publikace přináší informace o jednotkách zvláštního určení s důrazem na vznik, působení a zánik 7. vp. Zaujme hlavně

druhá polovina publikace, která se věnuje příslušníkům 7. vp po roce 1969 a jejich životním osudům. Publikace byla psána „srdcem“ a pravděpodobně i snahou aby se objevila na nástupu bývalých příslušníků 7. vp dne 27. srpna 2011 v Holešově.

Takže co k publikaci... Autor a kolektiv se nevyhnuli přebírání drobných omylů a nesprávných názvů jmen, příjmení, měst, atd. Takto se nám na str. 3 objeví Kijev (KYJEV), str. 6 rotmistr Josef Gabčík (JOZEF), str. 15 Torica (TORYSA), str. 26 Klárovu (KOLÁROVU). Na str. 7 si pak opravte Kričvaluši a Bordaňuk tak, aby pozdější gen. Michal KRIČFALUŠI (1921-1994) byl vysazen jako komisař skupiny BORKANUK (pozn. O.O. Borkaňuk 1909-1942). František KOLLER se nám na str. 49 objeví jako Koler atd. Rovněž psaní příjmení bývalých slovenských příslušníků 7. vp by si zasloužilo větší pozornost. Str. 35 – Jozef Bodnarík „Jožo“ – BODNÁRIK (dnes člen KVV Prešov), str. 16 – Anton Múdry – MÚDRY (dnes předseda KVV SR).

Publikace představuje „azimut“ i pro další kluby KVV a KVVV v ČR a SR – oslovit a „dát na papír“ vzpomínky posledních žijících příslušníků výsadkových jednotek. V publikaci se objevuje i krycí název 7. vp – VÚ 7374, předchůdce prostějovského VÚ 8280. Celkově převažuje kladné hodnocení.

Vladimír Gajdoš

PAMÁTNÝ LETECKÝ DEN

Myslím, že jste se zasmáli, když jsem líčil, co s námi při nácviku na letecký den 1954 v Praze udělalo to vepřoknedloželo. Ale nebylo to zdaleka všechno, co jsme si tehdy „užili“. Na druhý tréninkový seskok jsme šli na přání leteckého personálu žízniví a hladoví - jíst nám dali až po seskoku.

Špatnou navigací se stalo, že poslední dva roje byly někde u Horních Počernic vysazeny opožděně a kluci padali do vysokého napětí. Blesky zkratů šlehalo po nebi jako při velké bouři. Bylo několik zraněných, ale nějakým zázrakem žádný smrtelný úraz.

Třetí tréninkový seskok se uskutečnil do polí u ruzyňského letiště, kde nebyly žádné dráty ani sloupy. Zato vydatně zesílil vítr a po dopadu se opřel do našich vrchlíků tak, že nás protáhl řepným polem jako buldozery na vyorávání řepy. Byly boule, odřeniny, zlomeniny, pochroumané zuby a dokonce i čelist. Kamarád, který přistál vedle mně, nařikal a ukazoval si na ústa – nemohl mluvit, čelist měl vyhozenou na stranu. Byl jsem svědkem „léčebného“ zákroku „lapiducha“. Bouchl ho pěstí ze strany do brady a sanice zaskočila na své místo.

Generální zkouška už proběhla na výbornou. Byl konec léta, počasí se umoudřilo, skákali jsme už přímo na letiště. Součástí nácviku byla soutěž o to, která posádka opustí svou dakotu nejrychleji. Sypali jsme se z letadel jako brambory z pytle, doslova jsme skákali jeden druhému na záda. Naše dvacítko měla změřený čas osm vteřin.

Konečně přišel toužebně očekávaný den D, Armádní letecký den v hlavním městě Praze. Jednadvacet slavných amerických dakot vysypalo nad hlavami

půlmilionového davu diváků 420 paragánů z Prešova. Když se otevřelo 840 barevných padáků (velitel výsadku nařídil otevřít i záložní padáky), bylo to jako dar z nebes - celá obloha rozkvetla a my, už zkušení paragáni s tvrdým vojenským výcvikem v těle, jsme samou radostí a opojením ve vzduchu zpívali, pokřikovali, naráželi na sebe i si šlapali po vrchlících padáků. Snášelo se nás na padácích mnoho a naše umění vzbudilo úžas, vzrušení, radost statisíců diváků.

Za svůj výkon jsme dostali od ministra obrany celodenní vycházku do matičky Prahy a náš velitel, byl to nadporučík Křivan, byl povýšen na majora.

Miloš Semorád

SKÁKAL JSEM S EMPA

V sobotu 15. října 2011 jsem na letišti v Klatovech skákal společně se skupinou mladých rakouských poddůstojníků v rámci jejich základního výcviku. Přítomen byl rakouský viceprezident EMPA Wolfgang Sehner, zatímco německého viceprezidenta Adi Schömera, který byl na

akci EMPA v USA, zastupoval tajemník Reinhold Schwarz. Z podstatných věcí: 1.) základní výcvik je veden s výskokem do polohy, a proto je prsní popruh volný. 2.) na prsním popruhu není nůž, protože při základním výcviku není co a kdy řezat. Skákalo se na křídlech PD 230, resp. 250 na lano z letadla Cessna -182 (OK-000) a Skyvan SC-7 (OE- FDI) z výšky 1200, resp. 1500 m. Z malé cessny šlo o „vypadnutí“, ze skyvanu zase o pěkný odskok dozadu z otevřené plošiny. Svůj seskok ze skyvanu jsem „zaknihoval“ jako číslo 102. Pohodové počasí, dostupnost z K.Varů. Personál byl německý a rakouský. Podrobnosti si budete moci přečíst v některém z nejbližších čísel slovenských časopisů.

Na snímku rakouský Skyvan SC-7 OE – FDI

Vlado Gajdoš

Pozn. EMPA/EMFV – European Military Parachutists Association - Europäischer Militär Fallschirmsprungverband e.V.= Evropské sdružení vojenských parašutistů. Bylo založeno v roce 1998, združuje přes 4000 členů z více než 35 zemí. Každoročně organizuje pro své členy 5 - 6 parašutistických kurzů v Česku, hlavně na letištích Klatovy a Příbram.

VZPOMÍNKA V DŘÍNOVĚ

Z popudu paní Ing. Zoe Klusákové – Svobodové vypravil Republikový výbor Čs. obce legionářské delegaci vedenou místopředsedou ČsOL Ing. Antonínem Štichou do malé vesničky Dřínov na Kroměřížsku. Právě před 70 lety tam v/ysadili na naše území prrvní československou paradesantní skupinu ze Sovětského svazu.

Klub vojenských výsadkových veteránů Praha, který je kolektivním členem ČsOL, zastupoval kpt. Miloš Matoušek i s praporem našeho klubu. Skautský oddíl Velená Fanderlíka zastupoval jeho praporečník Rudolf Havránek a TJ Sokol Pankrác rovněž s praporem Jan Vlasák. Zúčastnil se také pan Mirko Kudrna ze Svazu PTP. Tradičně chyběli představitelé armády, společenských organizací a občanských sdružení.

Vzpomínková akce proběhla pod vedením mladého, sympatického starosty pana Miroslava Štěpánka a vlastní pietní akt se konal před místní radnicí, kde se nachází pomník této paradesantní skupiny. Po položení věnců a dalších květin pronesl starosta obce vyčerpávající projev, který doplnila paní Klusáková-Svobodová a rozhovořil se rovněž ing. Štícha. Zdařilá akce byla zakončena přátelským posezením.

Major Meč

KLUBOVÝ HLASATEL

UDĚLENÍ VYZNAMENÁNÍ, DIPLOMŮ A BLAHOPŘÁNÍ

Při příležitosti životního jubilea udělil výbor KVVV Praha

PAMĚTNÍ MEDAILI KVVV PRAHA

Markovi SOLMOŠIMU, nar. 1941

Zdeňku PĚNIČKOVI, nar. 1941

PAMĚTNÍ MEDAILI KVV PROSTĚJOV

Jindřišce TVRZOVÉ, nar. 1946

BLAHOPŘÁNÍ K ŽIVOTNÍMU JUBILEU

Miloši JANOVSKÉMU, nar. 1971

Benediktu ČERVINKOVI, nar. 1971

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme
pevné výsadkářské zdraví

Uvedená ocenění budou předána na členské schůzi 10. prosince 2011

VÍTÁME NOVÉ ČLENY

RŮŽENA BORSKÁ – Doležalová, nar. 1921

Byla jednou z partyzánek vybraných do desítky žen, jež jako první v r. 1948 absolvovaly v Hradčanech tvrdý výcvik výsadkáře ukončený seskoky tehdy ještě bez záložního padáku. V říjnu 1944 seskočil na Čáslavsku výsadek vyslaný hlavním štábem partyzánského hnutí v Kyjevě, který se stal základem partyzánské brigády Mistra Jana Husa, jedné z největších na našem území. Po kontaktu s členy výsadku se Růžena Borská zapojila do zpravodajské činnosti, stala se spojku štábu brigády a ke konci bojů i členkou štábu. Po osvobození se účastnila činnosti odbojových organizací zejména sdružujících bývalé příslušníky partyzánských a dalších odbojových skupin domácího odboje. Je nositelkou řady našich i sovětských vyznamenání (Čs. medaile za chrabrost, odznak Čs. partyzána, sovětská Medaile za vítězství aj.) Roku 1949 se provdala za Pavla Borského, rovněž partyzána a jednoho z 20 mužů, kteří také roku 1948 absolvovali výcvik v Hradčanech. Byla to první výsadkářská svatba.

Mjr. MV JIŘÍ JANKO, nar. 1941

Para výcvik prodělal v Aeroklubu Olomouc a až do nástupu voj. základní služby k 71. výsadkovému praporu v Prostějově v roce 1960 pokračoval v činnosti (celkem 33 seskoky) v Aeroklubu Šumperk. Na vojně byl zařazen k tarasnicové rotě a po reorganizaci 22. brigády přemístěn k 22. protitankovému oddílu do funkce velitel děla. Po vojně pokračoval v činnosti v Šumperku, kde se věnoval výcviku branců, záloh i základnímu výcviku, podle toho, jak bylo třeba. Několik roků byl předsedou tamního para odboru, získal I. třídu instruktora parašutismu a II. výkonnostní třídu. Roku 1978 byl jako příslušník MV přemístěn na Ministerstvo vnitra do Prahy, kde už nemohl v parašutismu pokračovat. Služební poměr ukončil na vlastní žádost v roce 1993 v hodnosti major.

Františku GOLDOVI, nar. 6.7.1936

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová. Technické zpracování Miloslav Juříček. Tisk Růžena Čermáková. Číslo 13 vyjde v KVĚTNU 1012.